

CULTURA 11 octubre 2015 2.00 h

D'ARA I D'AQUÍ
montse frisach

Argila ancestral

Rosa Amorós, Foto: AMB LA "LLENGUA" DE CERÀMICA QUE EXPOSA A LA FUNDACIÓ SUÑOL JOSEP LOSADA.

Quan Rosa Amorós (Barcelona, 1945) era estudiant a l'escola Massana, va quedar fascitada per la màgia del torn de terrissaire. Des d'aleshores va tenir clar que la ceràmica formaria part de la seva vida. No va ser una aposta fàcil perquè la ceràmica encara està considerada com una parenta pobra de les disciplines artístiques. Amb una obra que connecta amb les tècniques ancestrals de modelar l'argila, Amorós prefereix la ceràmica que sorgeix del contacte directe del fang amb les mans de l'artista. El gust pel tacte amb la terra i l'aigua, aquella sensació tan primigènia.

No és fàcil poder veure l'obra de Rosa Amorós en exposicions institucionals. Durant quinze anys, des del 1976, la desapareguda galeria René Metras de Barcelona va anar mostrant regularment la seva obra. Ara, és a la seu d'un dels principals col·leccionistes de l'obra de Amorós, la Fundació Suñol, on es mostra una monogràfica de l'artista amb obres des del 1992 fins a l'actualitat, i que estarà oberta fins al 23 de gener. Hi conviuen les escultures d'argila amb pintures, en un diàleg que posa de manifest que tota l'obra d'Amorós sorgeix d'una preocupació ancestral per "la condició humana" i per la relació de l'ésser humà amb la natura. En la mostra s'acumulen formes orgàniques que al·ludeixen, per exemple, a llengües, anomenades "presoneres" perquè massa sovint la llengua és "allò que es reprimeix primer d'una cultura". Però les llengües poden ser de foc o de lava, com en la gran escultura on el fang baixa de la tarima de fusta per dispersar-se per terra en una dualitat inalienable: la lava destrueix però també fa més fèrtil la terra. Els títols de moltes obres també invoquen velles divinitats gregues i mesopotàmiques: Gea (la deessa mare grega), Tiamat (la divinitat de les aigües babilònica) i els Anunnaki (el nom comú a les divinitats celestials del

Pròxim Orient antic). Poc podem fer nosaltres, pobres mortals, davant els poder dels déus i ens ho recorda Amorós amb les seves *vanitas* (calaveres) contemporànies que titula precisament *Nosaltres*.

Aquestes són algunes de les obsessions de l'artista que, en el títol de la mostra, s'anomenen *dèries*. En el títol, l'artista també ha afegit la paraula *despojo* en castellà, que s'adiu més amb algunes de les obres que exposa que ben bé podrien ser fetges, cors, intestins o excrements.

Admiradora de la ceràmica de Miquel Barceló, Rosa Amorós és ben conscient de la poca consideració que té la ceràmica. S'ha hagut de sentir coses com que “la ceràmica es trenca, per això no la compro”, quan moltes persones no dubten a adquirir peces de marbre, “que es trenca més fàcilment”. “Llàstima, perquè a l'Estat espanyol hi ha molts bons ceramistes”, assegura.

[Desar la notícia al meu compte](#)

ENLLAÇOS RELACIONATS

Canal: Suplement Cultura

PUBLICAT A

Cultura

11-10-2015, Pàgina 25